

[1]

Schetsen achter de oogleden

KEES MARCELIS LAAT KLANTEN MEEDENKEN

ontwerpen

Kees Marcelis,
complexe materie [1]

Lijnen die
als vanzelf
ontstaan [2]

Erik van den Berg [tekst]
Eric Kampherbeek, Mirjam Brinkhof,
Suzanne Dorresteyn [fotografie]

Als ik begin te schetsen, komen de lijnen vanzelf”, vertelt (interieur)architect en ontwerper Kees Marcelis als hem wordt gevraagd naar het geheim achter zijn ontwerpen. “Het klinkt raar, maar zo werkt het echt. Negen van de tien keer hoef ik alleen maar te gaan zitten. Al ontstaan er de laatste tijd ook steeds vaker ideeën vóórdat ik ga zitten. Als ik een bepaalde filmscène zie bijvoorbeeld, of wanneer een stoplicht op rood springt. Vroeger had ik dat niet, maar nu schets ik soms hele woningen in mijn hoofd.” Het lijkt ervaring. Bovendien heeft Kees Marcelis doorgaans al een hoop research gedaan voordat de lijnen en cirkels achter zijn oogleden verschijnen. Want hoewel zijn studio in Arnhem inmiddels acht werknemers telt, doet hij de meeste intakegesprekken nog altijd zelf. Zo’n intakegesprek vindt bij voorkeur plaats bij de klant of opdrachtgever thuis. “Als iemand je vraagt om iets speciaal voor hem te ontwerpen, wil ik me ook graag verdiepen in die persoon”, legt hij uit. “En het beste beeld van iemand krijg je door bij hem of haar op bezoek te gaan. Daar kun je zien of iemand slordig is, of juist netjes. In wat voor auto hij rijdt en of er kunst aan de muur hangt. Ook kijk ik vaak op wat voor schoenen iemand loopt.”

GRENZEN Ook informeert Marcelis altijd naar de reden waarom ze voor zijn bureau hebben gekozen: “Enerzijds ben ik gewoon benieuwd. Maar ik wil ook uitsluiten dat ze iets van me verwachten wat ik niet kan

leveren. Ik sta open voor experimenten, maar als je me vraagt om een jarendertigwoning of een badkamer met Griekse zuilen te ontwerpen, dan ben je niet aan het juiste adres. Er zijn grenzen.” Maar als ze binnen die grenzen blijven, hoopt hij juist dat klanten willen meedenken. Dat heeft hij liever dan een klant die hem de vrije hand geeft: “Daarom laat ik bij een tweede gesprek nooit artist’s impressions zien. Dan lijkt het alsof het ontwerp al vaststaat. Dat is te definitief. Juist als je alleen schetsen toont, gaan klanten meedenken. Dan gaan ze beredeneren waarom ze iets niet goed vinden en wat ze anders willen. Je maakt ze als het ware medeverantwoordelijk. Dat is belangrijk, want als je ergens een bijdrage aan levert, ben je er doorgaans veel trotser op. Ook al is hun invloed achteraf vaak veel kleiner dan ze zelf denken.”

INTIMITEIT Wellness neemt binnen zijn werk een bijzondere plaats in. “Het is vrij complexe materie”, zegt hij daar zelf over. “Neem nou een badkamer. Het is prettig als die intimiteit uitstraalt. Vaak moeten er veel functies in een kleine ruimte. Naast een douche, wasbak, kachel en home spa, moet je ook nog nadenken over warmte- vocht- en luchtbeheersing. Tegelijkertijd stoort hij zich soms aan de ongeschreven regels binnen de branche: “Vaak lijken we dingen te doen omdat ze horen. Waarom is een sauna bijna altijd van hout, terwijl dat alleen voor de bankjes en de leuning essentieel is?

[1]

[2]

[3]

Glas, mozaïek en
uitgekiende verlichting

[1, 2, 3, 4]

‘Waarom zijn jacuzzi’s
altijd zo kitsch?’

Datzelfde heb ik met jacuzzi’s. Waarom zijn die altijd zo kitsch? Een jacuzzi moet rust uitstralen, maar ik word er meestal juist onrustig van.”

EIGEN WEG Bij zijn geboorte zag het er niet naar uit dat Kees Marcelis zich zou gaan opwinden over jacuzzi’s, sauna’s en zwembaden. Zijn ouders hadden een doe-het-zelfzaak in Elst en als oudste zoon was hij voorbestemd om de winkel over te nemen. Maar na lang wikken en wegen besloot hij zijn eigen weg te gaan. Via de middelbare detailhandelsschool en een avondopleiding aan het Hout- en Meubileringscollege belandde hij uiteindelijk op de opleiding tot interieurarchitect aan de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht. Het definitieve omslagpunt kwam toen hij daar als student een prijsvraag won en de Schouwburg van Arnhem een facelift mocht geven. “Dat was de bevestiging die ik nodig had om mijn ouders te vertellen dat ik mijn eigen dromen zou gaan waarmaken.”

Nu, jaren later, heeft de 53-jarige ontwerper eigenlijk nog maar één droom over: “Ik zou graag wat meer internationale opdrachten doen. Ik word steeds vaker door buitenlandse opdrachtgevers gevraagd en ik merk dat ik dat leuk vind. Reizen zit me in het bloed, het is fantastisch als je dat voor je werk mag doen. En het is uitdagend om onder andere condities te werken. In grote delen van Afrika hoeft je geen rekening te houden met de kou, maar in Japan moet je wél nadenken over aardbevingen. Dat zijn zaken waar ik me voorheen nooit mee bezig hield.”

Nog een reden om verder te dromen: “Bovendien krijg ik in het buitenland veel meer het gevoel dat mensen er iets van willen maken”, vervolgt hij na enig aarzen. “In Nederland raken we steeds meer verzadigd. De consequentie daarvan is dat we steeds gemakzuchtiger worden. In het buitenland is er gewoon meer mogelijk.”

www.studiokeesmarcelis.nl

[5]